

## Straffelovrådets indstilling af 4. januar 1967 om straf for homoseksuelle prostitutionsforhold m. v.

### I. Lovgivningens behandling af spørgsmålet.

#### 1. § 199 og § 230.

Straffelovens almindelige regel om prostitution findes i § 199:

„*Stk. 1.* Hengiver nogen sig til lediggang under sådanne forhold, at der er grund til at antage, at han ikke søger at ernære sig på lovlig vis, skal der af politiet gives ham pålæg om at søge lovligt erhverv inden en fastsat rimelig frist og så vidt muligt anvises ham sådant erhverv. Efterkommes pålægget ikke, straffes den pågældende for løsgængeri med . . . . . [fængsel indtil 1 år]. Pålægget har gyldighed for 5 år.

*Stk. 2.* Som lovligt erhverv anses ikke spil, utugt eller understøttelse fra kvinder, der ernærer sig ved utugt.“

Bestemmelsen har hidtil i første række været anvendt over for den kvindelige prostitution, men i de senere år er den dog også i et vist omfang brugt over for mandlige prostituerede, jfr. nærmere nedenfor s. 29 f.

Selve det at modtage betaling for kønsligt forhold kan ikke straffes efter § 199. Bestemmelsen giver alene mulighed for at skride ind over for prostituerede, der ikke opretholder et lovligt erhverv.

Vedrørende homoseksuelle prostitutionsforhold gælder en særlig straffebestemmelse i § 230:

„Modtager nogen betaling for at øve kønslig usædelighed med en person af samme køn, straffes han med hæfte eller med fængsel indtil 1 år.“

Bestemmelsen hidrører fra den i 1905 gennemførte midlertidige ændring af straffeloven af 1866 (lov nr. 129 af 1. april 1905) § 4, stk. 2: „Samme straf [fængsel eller tvangsarbejde, i gentagelsestilfælde endvidere forbedringshusarbejde indtil 2 år]

ifalder den, der for betaling udøver eller lader sig bruge til uterlighed med andre personer af samme køn, for så vidt almindelig borgerlig straffelovs § 177 ikke medfører højere straf.“

Straffelovsændringen indebar en række skærpselser over for volds- og sædelighedsforbrydelser; den citerede bestemmelse fandtes ikke i det forslag, justitsministeren fremsatte i rigsdagssamlingen 1903-04, men en tilsvarende bestemmelse fandtes i det private lovforslag, der blev fremsat i forbindelse med behandlingen af regeringsforslaget (Rigsdagstidende 1903-04, tillæg A, sp. 3747 ff., § 7, stk. 2). Dette private forslag havde dog begrænset strafbarheden til *erhvervs-mæssigt* forhold.

Som det vil ses, henvises der i bestemmelsen til § 177 i den almindelige straffelov af 1866. Efter denne bestemmelse straffedes „omgængelse mod naturen“ med forbedringshusarbejde. Betydningen af den i 1905 indførte bestemmelse — ved siden af 1866-lovens § 177 — ligger i, at det strafbare område i betalingsforhold blev udvidet til ikke blot at omfatte samlejelignende forhold, men ethvert uterlighedsforhold.

Straffelovstillægget af 1. april 1911, der afløste den midlertidige lov af 1905, indeholdt i § 5 en bestemmelse, der var enslydende med 1905-lovens § 4, stk. 2.

Der tilsigtedes ikke ved den lidt ændrede formulering af reglen i § 230 i *straffeloven af 1930* („Modtager nogen betaling for at øve kønslig usædelighed med en person af samme køn, . . . . .“) nogen ændring af det strafbare område, jfr. motiverne til det i 1924-25 fremsatte straffelovsforslag (F I, § 232), s. 117.

I straffelovsforslaget af 1928 (F II, § 230) fandtes en regel om, at såvel betalingsmodtageren som betalingsyderen skulle kunne